

Anatomia humana

LA MAREA BLANCA I EL CANT DE SIRENES

Jorge Bello
Metge Pediatre

Ara fa una setmana que el màxim de la sanitat de Madrid va haver de renunciar a causa de la marea blanca i dels poderosos arguments a favor d'una sanitat de gestió pública. La marea és cosa impossible d'aturar, més encara si és una marea de persones carregades d'arguments sòlids a favor de conservar la gestió pública de sis hospitals i d'un grapat de centres de salut.

Aquesta renúncia és tot un exemple a seguir, perquè no és gens habitual que polítics o gestors abandonin el càrrec (i el sou) quan són cridats al seny, sigui per via judicial, sigui per via de quedar demostrada la incompetència per al càrrec. Més d'una vegada s'ha dit que el càrrec no duu implícita la competència ni les habilitats per desenvolupar-lo.

Qui ara és exconseller de Sanitat de la Comunitat de Madrid, Javier Fernández Lasquetty, és un advocat que abans feia de secretari general de la Fundació Faes, ben coneguda per la marcada tendència neoliberal dels seus membres, de les seves accions i del seu argumentari oficial. El conseller que el substituïu és Francisco J. Rodríguez, metge de l'hospital Gregorio Marañón i professor de la Facultat de Medicina.

Ona, oli de Paco Ferrando, galeria El Claustre, Girona.

Dues mareas blanques amb un mateix objectiu: gestió sanitària bona i consensuada, i per a tothom. I un cant de sirena que ningú escolta perquè prou sirenes ja vam escoltar.

No és en sí mateix dolent que el màxim de la sanitat no sigui metge, perquè al cap i a la fi no farà de metge. El que és inacceptable és que faci gestió de recursos sanitaris sense considerar el parer i les opinions dels professionals i usuaris de la sanitat.

• **I HAN ESTAT PRECISAMENT** aquests professionals, organitzats en allò que va dir-se marea blanca, que el van fer fora en demostrar-li que la privatització que

volia fer és un mal negoci per a la sanitat i per als usuaris (i un bon negoci, però ben fosc, per als interessos dels amics).

Fóra bo de recordar que la signatura dels convenis per traspassar la gestió a mans privades d'aquells sis hospitals es va fer a principis d'agost, tot aprofitant l'aturada estiuenca. I que les empreses adjudicatàries no van competir entre sí per les adjudicacions, i que a últim moment el Govern va fer-los una rebaixa del 90% en la quantitat de diners que havien de deixar com a garantia de la gestió que farien.

• **TOT PLEGAT**, és evident que era un bon negoci, però ben fosc, per als de sempre. I ara les empreses adjudicatàries podrien demanar una compensació de 281 milions d'euros, que haurien de sortir de la butxaca pública, és a dir, de tothom.

Aquest projecte de privatitzar la gestió de sis hospitals, inaugurats en 2008, havia de ser el pla privatitzador més important mai dissenyat a Espanya, i vet aquí que cau per la força de la raó. La raó ha estat esgrimida amb bata blanca, des del carrer, des de l'hospital, i triomfa sobre l'argumentari oportunista, de guants blancs, esgriuint des del despatx.

També hem de recordar que Menorca va fer cosa semblant, i no fa gaire. La marea blanca menorquina va tenir el mateix objectiu: reclamar una gestió sanitària ben feta i considerant el parer i les opinions dels professionals i usuaris de la sanitat.

• **EN PROPORCIÓ ÒBVIAMENT** diferent i amb diferències que també són òbvies, la marea blanca de Menorca va aconseguir que se'n vagi, però no va aconseguir que reconeguï el fracàs i abandoni el sou. El de Madrid va abandonar el càrrec i el sou, i va reconèixer que marxava perquè no se n'havia sortit.

Però no podem negar (molt ingenu seria) que ja hem començat el camí cap a les eleccions, i que de cara a les eleccions la blavor oficial ja ha canviat el discurs. Ara resulta que tot ha anat bé, ara hi ha bones perspectives per aquí i per allà, ara hi ha flors i violes, ara hi ha brots verds, ara hi ha la voluntat de respectar la voluntat de les mareas. Pareu atenció, perquè és un cant de sirena.

[bello.cat / jordibell@gmail.com](mailto:bello.cat/jordibell@gmail.com)

Es racó d'en cambreta

PORS VELLES, PORS NOVES

Gustau Juan Benejam

Record que quan era un berganell, de l'edat dels qui avui "ni fan feina ni estudien", la majoria dels joves treballàvem, uns quants estudiàvem. Veníem d'uns de-cennis foscos i difícils en tots els aspectes. Molts havien conegut la por, la manca de llibertat. Però la gent, en general, ja no passava grans misèries físiques i, sobretot, hi havia perspectives de futur, hi veïem factible una alternativa política i social a la situació que es vivia.

El món estava més segmentat que avui: hi havia els països desenvolupats, els qui, de manera disfressada es deien "en vies de desenvolupament", els pobres de sempre, i enmig uns quants permanentment al caire del precipici, nosaltres entre ells. És clar que hi havia les grans potències que decidien pels altres.

I, mort el dictador, van esser aquestes potències les que van decidir realment les línies mestres de la nostra "transició" cap a la democràcia, per du-

ra que hagués estat la lluita dels qui hi van deixar la pell aquí: la gent tenia por a un passat recent massa negre, i va acceptar un pacte constitucional que, si bé no satisfia del tot ningú, com a mínim per a uns significava una passa endavant en el reconeixement de drets socials i econòmics -i en un cert reconeixement de la pròpia identitat per als territoris de cultura no castellana-, per a altres, els fets estan demostrant que aquell armistici sense violència, que era la Constitució de 1978, era sol un pas del desert, una treva, que ara sembla que es trenca.

Després de la caiguda del mur de Berlín, el món s'ha acabat de globalitzar del tot, però no per obra de cap govern ni de cap revolució, sinó a mans de les grans empreses, que dominen la producció i el comerç de tot el món, sobretot mitjançant el control financer, aquest ens anònim que anomenen "mercat"; i el model econòmic i polític que co-neixiem ha entrat en crisi.

• **TOT I QUE ARA SEMBLA** que n'hi ha que volen ressuscitar la por com a arma política -Dolores de Cospedal cridava el passat cap de setmana: o el PP o el no-res-, a Espanya, la gent de menys de cinquanta anys, avui ja adults en la plenitud, no han conegut les velles

Ara s'ha de tornar acotar el cap si es vol sobreviure, amb sous i contractes laborals indignes (perquè darrere tu n'hi ha cinquanta que esperen un contracte porqueria), en condicions socials inacceptables ... Se'ns ha instal·lada una altra por: la de perdre l'avui, la de no abastar el demà.

pors; n'hi ha, fins i tot, qui ni van viure la por del 23 F, no saben què és la por política, i molts ni senten cap afecció especial pel règim polític de la ja vella Constitució, vella i caduca com la molta dels qui la vam votar.

• **PERÒ NO** s'alliberen de la por. Fa quaranta anys hi havia una alternativa al règim polític que moria amb la decadència física del dictador; amb totes les petites crisis cícliques, que sempre hi han estat, la gent tenia perspectives.

I ara, on són les expectatives de futur? Quin és el present? Com es poden exercir aquells drets per als que es va lluitar

tan aferrissadament?

Ara s'ha de tornar acotar el cap si es vol sobreviure, amb sous i contractes laborals indignes (perquè darrere tu n'hi ha cinquanta que esperen un contracte de feina porqueria), en condicions socials inacceptables ... Se'ns ha instal·lada una altra por: la de perdre l'avui, la de no abastar el demà.

I en aquestes condicions n'hi pot haver que tinguin la temptació de demanar-se de què serveix la llibertat política sense pa.